
Lucie Tissová
PRORADNÉ HLUBINY
ZÁVRATNÉ KRÁSY

PRORADNÉ HLUBINY
ZÁVRATNÉ KRÁSY

Lucie Tissová

Náhodnost jakékoliv podobnosti s kýmkoliv či čímkoliv se nevylučuje.

Část první: Čas před

Kapitola I.: Letmé pohlazení naděje

Izabela seděla na lavici u dlouhého stolu před budovou čajovny U svaté trojice na polosamotě v údolí při úzké silnici vedoucí mezi lesy a mokrými až bažinatými lukami a hovořila se svými spolusedícími. Budova sloužila dříve jako hostinec a měla několik majitelů. Když z ní pak poslední majitel udělal čajovnu, pojmenování objektu nezměnil. A z čeho vlastně vznikl ten název? To by bylo na dlouhé vyprávění… V tomto příběhu stačí jen stručně zmínit, že hostinec kdysi postavili otec se synem a v tomto podnikání se jim vedlo tak dobře, jako kdyby mezi ně vstoupil duch svatý.

Teprve nedávno umístila Izabela občasný pobyt na tomto místě do svého portfolia volnočasových aktivit. Tento večer to bylo potřetí, co se zde zastavila po návratu z cyklovýletu. Kolo, jako již dvakrát předtím, opřela o statnou lípu tyčící se naproti budově za silničkou, a uvažovala, co tu bylo dřív. Strom anebo dům? Možná byl strom zasazen právě, když byl položen základní kámen stavení. Tento příběh ale není o stromech a ani o domech, proto nebudeme dále pátrat po okolnostech vzniku těchto dvou pevných bodů.

Ta dvě předchozí Izabelina posezení ve venkovních prostorách čajovny nebyla osamocená. Předtím s ní byl Beau Corpe *[čti: bo korp]*, její přítel či spíše nepřítel. „Beau Corpe“ v překladu z francouzštiny znamená „krásné tělo“. Tento poměrně stále ještě mladý muž o sobě tvrdil, že má krásné tělo, a Izabela proti jeho tvrzení nemohla protestovat. V jejích očích by měl krásné tělo, i kdyby ve skutečnosti

takové tělo neměl, protože do něj byla zamilovaná až nad uši. A aby celou tuto bolestně citovou záležitost, která požírala její nitro, trochu odlehčila, aby si alespoň malinko vykompenzovala zranění, jimiž ji Beau Corpe s jejím laskavým svolením neustále obdařoval, dala mu úsměvnou přezdívku a do francouzštiny ji přeložila nejen proto, že se právě tento jazyk učila, ale také proto, že v něm přezdívka zněla tvrději. Beau Corpe byl zkrátka tvrdý chlap. Ale prozatím dost o něm.

Tentokrát prostě její trýznitel nepřijel a Izabela si vyjela do přírody sama. Nemínila s vyjížďkami, které si moc oblíbila, přestat. A tak v nich pokračovala. A jak tedy jela kolem čajovny, napadlo ji, že ani zastávek na tomto místě se vlastně nechce vzdát. Společnost přeci jen potřebovala. Chtěla si občas s někým popovídat a zasmát se. A právě v tuto roční dobu, jíž bylo léto, se zde zastavoval snad každý, kdo kolem prošel, či projel, ať už vozem, na motocyklu, na koni nebo na kole. Místo to bylo magické. Lákalo jezdce, lákalo poutníky. A čím početnější a variabilnější bývá seskupení lidí v daném prostoru a času, tím vyšší bývá také pravděpodobnost porozumění a společného smíchu alespoň s někým. Čajovna U svaté trojice byla tedy dobrou volbou pro uspokojení Izabeliny potřeby hovoru a smíchu.

Žena tedy nyní seděla u stolu před budovou čajovny a družně hovořila s ostatními přítomnými. Náhle si nalevo vedle ní přisedl jakýsi muž. Místo po její levici bylo v tuto chvíli vlastně jediným nezabraným prostorem u velkého stolu přímo pod okny budovy. Muž si nejdříve sundal ze zad baťůžek, vyndal z něho tabák, cigaretové papírky a balicí aparát a začal si balit cigaretu. Toto vše Izabela pozorovala po očku, aniž by otočila hlavu. Netrvalo ale dlouho a žena

hlavu otočila, aby pohlédla na toho muže. Také on se na ni v tu chvíli podíval. Hned se na sebe usmáli. Izabela shledala, že je přibližně ve stejném věku jako ona. Z výrazu v jeho tváři usoudila, že je to milý a skromný člověk. Byl vcelku pohledný a nevypadal nedobytně. Určitě přebýval někde poblíž a možná žil dokonce osaměle. Tak tedy alespoň na první pohled působil. Zkrátka zdál se být zabydlený, přišel sám a nabízel svou vřelost.

Izabela žila „taky" sama. Tedy… Sama bez partnera. Jinak s ní, co se lidí týče, bydlel ještě její syn. Ale ten již dospíval a často trávil volný čas s kamarády, anebo o víkendech býval na brigádě ve městě, kde pak přespával u dědy a babičky. Posledních pár týdnů Izabele sice většinou dělal od sobotního odpoledne do nedělního odpoledne společnost Beau Corpe, ale ten měl daleko do hodného a milého člověka, natož do partnera. Navzdory jeho svéhlavé povaze k němu Izabela ale stále chovala velké city, jak již ostatně bylo zmíněno. Možná to bylo pro ty společné vyjížďky na kole, možná pro jeho občasné přívaly vášně, kterými si ji dočista podmaňoval. Kdo ví. Beau Corpe každopádně Izabelu vytrhl z jejího poklidně radostného světa plného rituálů a pracovních aktivit na zahradě, na domě a v domácnosti a jiných volnočasových činností, jimž se běžně věnovala, a zavedl ji do světa svobody rozlehlých přírodních prostor, dynamického pohybu v potu tváře a do světa bezmezné vášně. Paradoxně se stal jejím otrokářem a dárcem svobody zároveň.

Není ale většinou celý lidský život jeden velký paradox? Ať se podíváme, kam se podíváme, nakonec, když získáme něco, co ve svém životě chceme, dostaneme k tomu přídavkem také něco, co vůbec

nechceme. Izabela od Beau Corpa chtěla nejen vášeň, nýbrž také něhu. Ale místo té jí on dával chlad. Ten nechtěla. A čím méně něhy jí Beau Corpe dával, tím více ona po ní toužila. Zároveň si ale uvědomovala, že on určitě neroztaje a tedy, že od něj se něhy těžko dočká. Věděla ale také, že každé opravdové strádání má svou mez, a že jednou bude schopna tento vztah ukončit. Tím se utěšovala. Konec jejího utrpení vlastně visel ve vzduchu neustále.

A teď, tady na lavici u stolu před čajovnou, hned vedle ní, seděl ten muž, muž, který působil na první pohled mnohem příjemněji a laskavěji nežli Beau Corpe. Izabela hned zaregistrovala jeho výjimečný dar vytváření atmosféry hladivé pohody už pouhou svou přítomností. V jeho hnědých očích se zračila sametová něha. Vlasy měl ostříhané téměř dohola tak, že nebylo potřeba je česat, přesto pokrývaly zcela vlasovou část lebky a obarvovaly ji do tmavě hněda či snad přímo do černa, sem tam nechávajíce mezi sebe vstoupit počínající šeď. Postavu měl vcelku vysokou a štíhlou tak akorát. Prostě byl to muž, jak má být. A voněl. Ne převoněně, ne vtíravě, ale jemně, příjemně, sympaticky. Izabele připadalo, jako by se znali už léta. Přitom jí ale nikoho, koho kdy potkala, nepřipomínal.

Bylo by to vůbec možné? ptala se sama sebe a pokračovala v rozvíjení svých úvah: *Mohla bych se díky tomuto muži zbavit závislosti na Beau Corpovi? Kde tady asi žije? Má tu chatu, nebo je tu natrvalo? Mohli bychom být určitě kamarádi. Tedy… Alespoň ze začátku.*

Tyto myšlenky Izabele proběhly bleskově hlavou během jednoho delšího pohledu z očí do očí, který ten muž ukončil tím, že jí podal ruku a představil se: „Já jsem David."

Žena vsunula svou ruku do jeho a ucítila měkký, ale pevný a hřejivý stisk. „Izabela," prozradila na oplátku své jméno.

„Pěkné jméno," usoudil David, načež ti dva opustili hovory ostatních spolusedících a začali si povídat jen spolu.

Netrvalo dlouho a David prozradil, kde přebývá. Bylo to jen kousek od čajovny, v nějakém domě nacházejícím se ve směru, do něhož ukázal paží. Tento muž byl tedy skutečně zdejší, v tom se Izabela nemýlila. Zatím ho nepotkala, protože donedávna čajovnu nenavštěvovala. Doposud nepociťovala velké nutkání chodit sama do společnosti, to až teď, kdy si akutně potřebovala něčím vynahradit nepřítomnost Beau Corpa a tím zklidnit své nitro. Činěním čehokoliv o samotě to nebylo možné.

„Už pět let," prozradil dále David a po krátké chvilce odmlčení dodal: „Bydlím tam s Michalem. To je můj partner."

V těchto dvou bodech si tedy Izabela vytvořila domněnky mylné. David nejen, že nežil sám, ale navíc nebyl na ženy. Izabelina nová naděje se rozplynula jako pára nad hrncem. Ale což, naděje přicházejí a odcházejí. Ať tak či tak, žena byla nakonec ráda, že tohoto muže poznala. Každopádně byl alespoň výborným společníkem. Navzdory své orientaci. Anebo možná právě díky ní.

Kapitola II.: Z útrob vypuštěná radost

Další týden v pátek si Izabela vyjela na kolo v pozdním odpoledni hned po práci a při své cestě zpět již zcela úmyslně zastavila U svaté trojice. Jakmile kolo opřela o lípu, zamířila ke stolu pod okny čajovny. Zatím zde neseděl nikdo, ale netrvalo dlouho a postupně se začaly objevovat některé již známé a některé dosud neznámé tváře. Izabela měla v úmyslu setrvat jen krátce. Druhý den plánovala práci na zahradě a odpoledne zas očekávala… koho jiného nežli Beau Corpa, který se milostivě rozhodl přijet. Izabela ho nedokázala odmítnout. Těšila se na něj a zároveň netěšila. Těšila se proto, že city, které k němu chovala, byly stále zavrtané v samém jádru jejího nitra. Netěšila se na jeho nelaskavost, na jeho odmítání něhy. Ale prozatím opět dost o něm.

Izabela měla v úmyslu zůstat U svaté trojice jen hodinu, dvě, maximálně tři a všechno by šlo podle plánu… Ano, jak Izabela plánovala, tak by se určitě stalo, kdyby… Kdyby nezačalo pršet. Ti, kdo byli venku, se přesunuli dovnitř. A tam se povídalo a povídalo. David mezi hosty tentokrát nebyl. Posléze venku ustal déšť a Izabela se už už chystala zvednout kotvy. Chtěla nasednout na kolo a vydat se domů. Vtom se ale David objevil…

„Tak já si dám ještě jeden čaj, maté," kývla Izabela na majitele čajovny Hynka. Chtěla si užít přítomnosti muže, který jí byl milý. (Pozn.: Dosud zde nebyla zmínka o čajích, které majitel a zároveň provozovatel čajovny Hynek nabízel. Tento detail není ale podstatný,

stačí tedy jen podotknout, že variabilita sortimentu byla opravdu vysoká, neboť Hynek byl v této oblasti skutečný expert).

Nakonec zůstalo v útrobách malé čajovny přibližně osm lidí. Posléze někdo z nich oživil počítač a s ním velkou obrazovku a nastavil na ní YouTube. A pak se pouštěly písně. A tancovalo se. Všichni se dočista rozparádili. Vlastně by se dalo tvrdit, že přímo řádili, dokonce i halekali jako pominutí. Jako kdyby to byla parta přátel, kteří se znají od nepaměti. Přitom někteří o sobě věděli jen pár hodin, dní, týdnů, měsíců, nanejvýš pár let. Na tom ale nezáleželo. Jak jste jistě sami již během svého života vypozorovali, někdy se stává, že někoho můžete znát léta letoucí a nikdy se v jeho přítomnosti neuvolníte a naopak, někoho můžete znát právě jen pár hodin, možná dokonce i pár minut, a chcete s ním najednou sdílet veškerou radost, i tu, která dlouho, předlouho, někdy dokonce doposud, ležela ladem v hlubinách vašeho nitra. Zkrátka v těchto chvílích se veselí rozprostíralo kol vůkol a otevřeným oknem se šířilo do kraje.

V jednu chvíli, když David právě usedl ke stolu, aby si trochu odpočinul a nabral sílu k dalšímu řádění, si k němu Izabela přisedla. A pak si povídali, tak jako před týdnem. Nejen tak o ledasčem. Témata byla tentokrát poněkud otevřenější a zdánlivě povrchnější. Hovor se začal ubírat syrovým směrem. Povídali si o mužích, o sexu, a nakonec v souvislosti s tímto přímo o penisech.

„Když ho má malého, tak může být ten chlap sebekrásnější a je to na hovno," podělil se David o své zkušenosti.

„To jo, to máš teda recht," souhlasila Izabela.

„A když ho má moc velkého, tak mu zase pořádně nestojí. To se pak láme," uvažoval dál David.

„To je taky pravda," odsouhlasila rovněž tento poznatek Izabela a dodala: „Beau Corpovi se někdy láme." V tuto chvíli pocítila zadostiučinění vůči svému tyranovi.

„No, jo, no," přitakal David moderním způsobem, načež se svěřil s tím, že on a jeho partner mají přiměřené velikosti, a hned to zkonkretizoval: „Já 18 a Michal 16."

Pak si Izabela vzpomněla na obecnou průpovídku, kterou slyšela od jednoho kolegy, a jala se Davida obdařit touto „moudrostí": „Když ho máš malého, nezoufej, strč ho do úlu a zabouchej, když ho máš velkého, nezoufej, strč ho do psí boudy a zamňoukej…"

Povídání s Davidem bylo zábavné, až oblažující. Člověk se s ním nasmál. David dokázal posunout jakékoliv téma do humorné dimenze. Mělkost se v jeho slovech prohlubovala. Povídalo se s ním lépe nežli s běžnou ženou a lépe nežli s běžným mužem. Byl David ženou v mužském těle? Tak nevypadal. Přesto měl ve svém nitru velkou dávku ženskosti. Byl to muž, který byl mužem vzhledem, a duší byl v něčem muž a v něčem žena, což jsme ostatně každý z nás. Jemu se ale na rozdíl od většiny ostatních mužů líbili muži, a to muži, kteří vypadali a alespoň navenek se chovali jako opravdoví muži, ne jako muži, kteří se cítili spíše jako žena, kteří se parádili jako žena a byli tímto nadmíru zjemnělí. David s Izabelou měli tedy podobný vkus, co se mužů týkalo. V tomto ohledu si měli co říct. Mohli se jeden druhému stát důvěrníkem v intimní oblasti. V tuto chvíli si

sdělili ještě pár poznatků zformulovaných na základě zážitků ze života, načež oba vstali a vydali se opět křepčit do prostoru vedle stolů.

Čas ubíhal téměř jako tryskáč na obloze. Než se účastníci spontánně vzniklého večírku nadáli, bylo půl čtvrté ráno.

„Páni," povzdechla si Izabela, když po boku Davida opouštěla čajovnu.

Část cesty měli společnou, David bydlel někde v polovině poutě Izabeliny. Ta vedla své kolo a David vedl jen sám sebe. Takto spolu kráčeli po silničce mezi lesy, která se v tuto dobu již pomalu chystala opouštět svou temnotu, až došli k odbočce vedoucí k Davidovu domovu. Tam se rozloučili. David věnoval Izabele dva letmé polibky, na každou z tváří jeden. A Izabela, plná radostných vzpomínek na právě odeznělé rozjívení, nasedla na kolo a pokračovala dál k sobě domů.

Kapitola III.: To nejkrásnější nakonec

Sobotní dopoledne Izabela prospala. Odpoledne, jak bylo naplánováno, dorazil Beau Corpe. Jako obvykle si spolu vyjeli na kole do přírody.

Po zdolání dlouhé a kopcovité lesní cesty usedli na travnatém vršku, aby si trochu odpočinuli. Izabela se chtěla ke svému tyranovi přitulit. On se ale odtáhl. Ostatně, tak jako většinou. Bylo to marné. Pokud v sobě Beau Corpe měl alespoň špetku něhy, pak ji určitě nechtěl darovat právě Izabele. Ta si v jeho svéhlavé osobnosti ale přesto stále nacházela něco, čím se mohla kochat. Jak již bylo zmíněno, učila se od něj užívat si svobody krásných přírodních prostor, dynamického pohybu v potu tváře a občasných proudů bezmezné vášně. Učila se vychutnávat si toto vše plnými doušky. Od svého učitele se učila to, co on sám neuměl pořádně. Zavedl ji do svých směrů, v nichž ona byla schopna nalézat mnohem větší hloubku nežli on sám.

Když se výletníci zvedli po krátkém odpočinku, Beau Corpe trval na tom, že pojedou do čajovny. Izabele se tam po předchozím večeru příliš nechtělo, byla by raději zůstala se svým tyranem sama, byla by si s ním ráda povídala doma… O čemkoliv. Slova nebyla v tomto případě důležitá. Mentálně byli ti dva na sebe napojeni jen z části. Během sotva propojeného povídání by si Izabela užívala především pocitů vášně, které v ní Beau Corpe vyvolával a vyčkávala by, až se rozhodne na její pocity napojit, k čemuž nakonec vždycky došlo.

Vášeň, kterou jí pak dával, byla plamenná. Izabela přijímala jeho dary plnými hrstmi svého nitra. Kdyby se mezi ní a jím rozprostírala také něha, pak by se Izabelina duše zřejmě zcela rozplynula v nirváně. Jak ale již zmíněno, o něze nemohla být ani řeč. Byla tu prostě jen ta vášeň. „Jen…“ Možná by bylo radno napsat spíše „alespoň“, nežli „jen“. Vždyť nakonec… Většina vám fyzicky nejbližších vám v čase, kdy jsou vám fyzicky nejbližší, nedají ani takovou něhu, ani takovou vášeň, které vůbec stojí za to, aby je člověk přijímal, aby se jimi kochal, neboť vzájemné prociťování intimní pospolitosti je tak chabé, že po něm přichází palčivý pocit prázdnoty. Ale zpět do děje.

Beau Corpe byl tedy rozhodnut, že pojedou do čajovny. A s tímto individuem bylo těžké pořízení. Dělal si vždy vše podle svého. Kdyby Izabela trvala na svém a chtěla by zůstat tento večer stranou od společnosti, jel by tam sám. A to ona zas nechtěla. Nakonec, trávila s ním všeho všudy jen jeden večer a jeden den týdně a někdy ani to ne. Nechtěla o ten večer přijít, a to ani v případě, že by ho s ním měla prožít uprostřed davu. Beau Corpovy přítomnosti se zkrátka nedokázala vzdát, dokud/pokud si jí mohla a chtěla užívat.

A tak ti dva, zdánlivě sourodí cyklisté na horských kolech, dorazili před čajovnu, kde usedli ke stolu pod okny. Beau Corpe hned objednal dva čaje Maté.

Postupně se začali scházet Izabelini noví přátelé a ona měla nakonec radost, že je vidí. Na rozdíl od Beau Corpa se tvářili přívětivě. Hovor nenuceně plynul. Jeden mluvil přes druhého, tak jak už to často na takových místech bývá. Izabela nebyla najednou tak submisivní, jako když trávila s Beau Corpem čas o samotě. Tento

večer, v této přítomné chvíli, se mu nepodvolovala. Dokonce jí připadalo, že jí je vcelku ukradený. Věděla, že je to jen zdání, že jakmile se spolu dostanou dál od společnosti do vzájemné samoty, bude všechno zase jinak. Nyní si ale zdání osvobození z pout svého otrokáře užívala. Užívala si energii příjemné pospolitosti s těmi ostatními.

Tak jako předchozí večer, tak také tentokrát začalo venku pršet. Hosté se tedy opět přemístili dovnitř. Tam Izabela s Beau Corpem zůstali, dokud pršet nepřestalo. Hned, jakmile déšť utichl, což bylo přibližně za hodinu, byl Beau Corpe už jako na trní. Nechtělo se mu dále v čajovně setrvávat. A tak zaplatil a počal se zvedat k odchodu. Izabela ho ochotně následovala. Vždyť opravdový odvaz se v čajovně konal již večer předchozí a to stačilo. Nyní začínali být hosté, kteří se od pátečního večera nikterak neobměnili, již unavenější a k žádné rozjívenosti se neschylovalo. Někteří dokonce už také prostory opustili.

A tak ti dva tedy nasedli na kola a vydali se směrem k Izabelinu domovu. Beau Corpe jel jako první, uháněl jako blesk a vůbec na svou milenku nečekal. Ostatně, tak jako to obvykle dělával. Měl zkrátka ve zvyku nechávat Izabelu za sebou. A ta si kolikrát říkala, že by se mohla obrátit a jet někam jinam. Prostě ho nechat být, ať si poradí sám se sebou. I nyní ji to napadlo. Mohla se prostě otočit a jet zpět do čajovny, zpět k zůstavším, mezi nimiž byl i David, který jí začínal přirůstat k srdci. Ale neudělala to. Ani tentokrát se neodpojila. Poslušně jela mnoho metrů za svým tyranem, který jí záhy zmizel z dohledu, v té tmě o to dříve.

Když dorazila na dvůr, už na ni čekal. A pak následovaly chvíle, v nichž ji dočista překvapil. Zřejmě ho navnadila svým zvýšeným sebevědomím a přezíravostí, jimiž oplývala U svaté trojice i přesto, že nebyla tak odvázaná jako předešlý večer, kdy on tam nebyl. Tím, že si ho v čajovně sotva všímala a bavila se spíše s ostatními, se pro něj zřetelně stala atraktivnější. Přistoupil k ní tentokrát nejen s vášní, ale vzal s sebou kupodivu také krapet něhy. Jako kdyby k ní přeci jen začínal něco cítit. Když pak usínali na sebe nalepeni, Izabela si připadala, jako by byla obalena do vzkříšené naděje.

Ráno se ale Beau Corpe vrátil ke svému starému já. Byl chladný a odtahoval se. Nechtěl připouštět bližší blízkost, než jaká mezi nimi byla před uplynulou nocí. Zdálo se, že zapomněl na ten krapet něhy, kterou Izabele věnoval před usnutím. Přesto si oba užívali celodenní neuspěchané a ničím nerušené odpočívací pospolitosti na zahradě. Izabelin syn, tak jako obvykle, nebyl tento víkend doma.

V pozdním odpoledni se pak Beau Corpe přeci jen nechal opět strhnout alespoň proudem vášně a plameny ohně, které spolu ti dva ve svých v tu chvíli propojených duších rozpoutali na dece umístěné uprostřed vysoké trávy na louce za zahradou, dosahovaly závratných výšin. Dosud nejzávratnějších, nejkrásnějších a nejdivočejších, jaké kdy společně zažili. Oba se zcela pohroužili do prožitků krásy přítomných okamžiků. A Izabela si říkala, že tato blahodárná odpolední chvíle by mohla být zapsána na seznam nemnoha uplynulých chvil v jejím životě, do nichž by se bez váhání ráda vracela, kdyby měla stroj času.

Zněžní, říkala si pak, když se odpoledne loučili. Přitiskla se ke svému milenci, jako se dítě tiskne k matce, která od něj někam odchází. Nechtěla, aby ji opouštěl, přála si, aby se otevřel lásce, aby ji nechal vstupovat do svého srdce. Chtěla poznávat jeho lepší já, aby ho mohla milovat plnými doušky. A to on zřejmě vycítil. A zalekl se. A tak se nakonec toto loučení stalo jejich posledním.

Izabela si posléze uvědomila, že více z Beau Corpa nedostane a nesnažila se nic vracet. Když přestal jezdit, nepokoušela se ho přilákat zpátky. Nelíčila na něj návnady. Zkrátka, nechala to být.

Chutě z Tebe

Z Tebe jsem ochutnala všechny chutě –
polibek sladký, pot slaný,
kyselou vzácně, hořkou nejvzácněji.
Do svého světa odvážně zvu Tě,
do nitra otvírám Ti brány,
za nimi vítám Tě nejvroucněji.

Dáváš mi louky, dáváš mi lesy,
dáváš mi cesty a s nimi cíle,
k divokým letům dáváš mi křídla.
Někdy mi uletíš, pak nevím, kde jsi,
někdy mi dáváš prázdné chvíle,
pak dám se cestou, v níž jsem se zhlídla…

…a skončím ve Tvém zabloudění.
Hned z cesty mimo je ta pravá,
i když se vracíme, hlouběji jdeme,
jsme všude kolem roztroušení…
Z Tebe jsem zcela nezdráhavá,
nejvíce, když se o sebe třeme.

Své srdce na špehýrku otevíráš,
v duši máš barikády z krutých skal,
závratě z výšek jdoucích výše.
Chvěju se, když mě rozebíráš
a pak z mých kousků stavíš val,
potopám Tvým tak bráním se tiše.

Sladké a hořké chtěla bych více,
sladká je něha, hořký vášně tok,
polibky umlč mě, nitro mi prolej,
není to všechno, to já vím sice,
leč je to cesta přímo na soutok,
a jestli ne, tak už teď zvolej:

DOST!

Izabela

A on zvolal: Dost!

Nakonec přešla Izabela plynule z tohoto parodického vztahu do kamarádství s Davidem. Vlastně snad také díky Davidovi byla schopna ponechat ukončení „přátelství" s Beau Corpem beze slov. David nebyl sice na ženy, ale přesto… Přesto se na něj vždy celý týden těšila. V pátek, po pravidelných, nyní již samostatných vyjížďkách na kole, přistávala U svaté trojice. A když tam David ještě nebyl, ptala se

jako malé dítě Hynka, jestli David přijde. Jako kdyby ten to měl vědět… Přesto, už vyslovením této otázky se Izabela snažila vyplnit jakousi prázdnotu v duši, kterou pociťovala po příjezdu k čajovně, kde právě Davida nezahlédla.

„Ten určitě přijde…," odpovídával Hynek, a Izabelina duše byla v tu chvíli uchlácholena.

A podobně na tom byl David. Když dorazil dříve než Izabela, očekával, že se také ona brzy objeví. Počínali na sebe být zkrátka jakýmsi zvláštním způsobem napojeni.

Kapitola IV.: První svítání

V budově čajovny byl také taneční sál. Ten byl zřídka využíván, leč někdy přece jen. Nyní nastal čas, kdy měl být po delší době opět zaplněn. Chystalo se vystoupení jedné lidové zpěvačky.

David byl napůl umělec. Ne profesí. Zaměstnaný byl coby manažer projektového oddělení v jedné mezinárodní firmě, která se zabývala výrobou a prodejem sanitárních výrobků, zejména van, umyvadel a záchodů. Taková je ale holt dnešní doba. A vlastně v tomhle směru ani snad nikdy lepší nebyla…

Většina běžných lidí si nedokáže vydělat tím, co by dělali opravdu rádi a vydělávat na živobytí si přitom musí – leda, že by chtěli přežívat na sociálních dávkách, a to spíše nechtějí. Většina lidí se nedokáže spokojit s tím nejmenším málem anebo produkovat děti jako na běžícím páse za účelem zvyšování přídělů sociálních dávek, a tím navyšovat dané málo, až by nakonec přerostlo do celkem hodně. Ale o problematice práce a sociálního zabezpečení v zemích se sociálním systémem tento příběh není, zrovna tak, jako není o chybách v systému, který neumožňuje běžným lidem trávit spoustu času v činnostech, k nimž jsou jako stvořeni. Tak tedy zpět k Davidovi.

David byl prostě napůl umělec a proč jen napůl, to bylo zrovna vysvětleno. No, a právě proto, že tento muž měl umělecké nadání a k tomu i jakousi průpravu, konkrétně v oblasti kreslení a malování, tak se na něj občas někdo obrátil ohledně tvorby nějakého obrázku.

A tak tomu bylo také nyní. David byl požádán, aby vytvořil plakát, coby upoutávku k chystanému koncertu.

Když následného pátečního večera usedl opět k venkovnímu stolu pod okny čajovny vedle Izabely, tak hned všem ukazoval svůj výtvor v telefonu, do něhož si plakát vyfotil. Někteří přítomní ho požádali o přeposlání fota, aby ho mohli poslat dál svým známým a takto je o plánovaném koncertu informovat.

„Poslal bys mi ho taky?“ požádala Davida Izabela, jejímž úmyslem bylo spíše získat jeho číslo, nežli rozesílat plakát dál. Sama nevěděla, koho z jejích ostatních známých, kromě těch, kdo již navštěvovali čajovnu, by mohlo konání koncertu zaujmout do takové míry, že by se rozhodl přijet. (Leda tak Beau Corpa, ale toho zvát už nechtěla.)

„Tak mi nadiktuj číslo,“ povelem souhlasil David.

Izabela mu číslo hned nadiktovala, David jí přeposlal foto plakátu, a od této doby měli již ti dva na sebe kontakt. Následně se ten z nich, kdo dorazil v pátek nebo v sobotu do čajovny jako první, už neptal Hynka, jestli se objeví ten druhý. A Hynek, neznaje přesnou odpověď, nemusel již dětsky odpovídat: „Ten určitě přijde…“

Další ujišťování o příchodu toho druhého probíhala zhruba takto:

„Přijdeš dnes do čajovny?“ tázala se Izabela Davida.

„Jj,“ odvětil většinou David.

„A v kolik?“ dožadovala se Izabela upřesnění času.

„Ne dřív než v sedm,“ odpovídal většinou David.

Anebo takto:

„Ahoj, Berunko, kde tě máme?“ ptal se David, když se Izabela zdržela a on dorazil jako první.

Nato mu ona sdělila přibližný čas svého plánovaného příchodu a on byl spokojen.

Ale neopouštějme ještě ten večer, kdy Izabela obdržela obrázek Davidova plakátu.

Venku se opět začal spouštět déšť, jak již ostatně déšť míval v těchto letních večerech ve zvyku. A tak se ti, kdo nepřišli jen na chvíli, přesunuli dovnitř. A tam si zase všichni povídali, smáli se, pouštěli si písničky na YouTube a tancovali. Nikdo nic vážného neřešil. Večery U svaté trojice patřily zkrátka odpoutání. Odpoutání se od všeho.

V jedné chvilce odpočinku od tancování se zmínil David o známých, kteří k nim, tedy k němu a k jeho partnerovi, na tento víkend přijeli. Tato návštěva Davida zřetelně nezastavila od jeho zvyku trávit páteční a sobotní večery v čajovně. Ostatně, známí měli na výběr, mohli buď také zavítat do čajovny anebo mohli zůstat doma s Michalem. Vybrali si zkrátka tu druhou možnost. Ale rozhodnutí těchto lidí o jejich způsobu trávení večera není vůbec podstatné. Jediným důvodem, proč jsou tyto osoby, jejichž tváře ani počet zde nebude rozebírán, na tomto místě zmíněni, jsou koblížky. Ano, koblížky.

„Ti naši známí, co jsou teď u nás, s sebou přivezli koblížky. Jsou z nějaké luxusní pekárny a jeden stojí asi sto dvacet korun, ale to jsem ještě nezažil… Takovou chuť! Ten koblížek, když člověk ochutná, tak to je normálně jako orgasmus," rozplýval se David při vzpomínce na chuť koblížku, která v jeho paměti byla ještě čerstvá.

Izabela se v tuto chvíli upamatovala na čokoládové sušenky – cookies, které si kdysi kupovala v jednom malém krámku v Anglii. Byly taky drahé, ale zároveň tak nesmírně lahodné, že těch peněz za ně nelitovala. Koblížky, které popisoval David, měly určitě podobně podmanivou chuť. Ale prozatím dost o nich.

David dokončil svůj odpočinek a jal se vrhnout opět do tanečního rytmu. Ač se mu líbili muži, rád tančil se ženami. Někdy vyzýval k tanci Sašu, která bydlela také nedaleko a občas do čajovny zašla. Jindy zas Izabelu… Na parketu byli ale všichni téměř neustále, buď tančili samostatně anebo prováděli různě taneční kreace ve dvou, přičemž dvojice mezi sebou rotovaly. David měl ve svém tanečním repertoáru několik osvědčených kroků a ženu dokázal vést přímo bravurně.

Saša se posléze odebrala domů. Izabela ještě zůstala. David pak tančil už jenom s ní. Jak byli jeden druhému milí, o to snadnější bylo pro Davida Izabelu vést a o to snadněji se mu ona přizpůsobovala. Do jejich společného tance se postupně začaly vkrádat jakési plaché doteky něhy či snad dokonce vášně. V Davidovi se zřejmě probudilo jeho minulé já, které dokázalo dávat lásku ženě. Ano, Davidovo minulé já dávalo lásku ženě. O tom nebyla zatím ještě v tomto příběhu zmínka. Ale jak se zdá, už je načase nahlédnout alespoň špehýrkou do Davidovy minulosti tak, jak ji Izabele sám popsal.

David byl kdysi ženatý, jeho manželství trvalo zhruba 8 let. A z tohoto vztahu měl syna, kterému bylo nyní již 19 let. Svou ženu opustil, když byl syn ještě malý. Kvůli muži, který se poté stal jeho životním druhem. Tím mužem nebyl Michal. Michal se objevil až

později, kdy se David se svým prvním partnerem-mužem rozešel. Na základě jeho minulosti by někdo možná mohl posuzovat Davida jako bisexuála. On sám se ale takto necítil. Ani se tak v podstatě nechoval. A pokud přeci jen měl nějaké zákoutí své duše, v němž by mohl toužit po ženě, pak bylo toto zákoutí jen nepatrné. Přesto… Někdy i nepatrné věci vyplouvají na povrch.

Co se Izabely týkalo, ta neměla orientační odchylku, zábrany vůči mužům nepociťovala. A k Davidovi navíc cítila něco, co nemohlo být označeno přímo za fyzickou touhu, ale bezesporu šlo o jakési duševní napojení intimnějšího rázu. Občas se ale stává, že když se potkají dva lidé, kteří si jeden s druhým duševně porozumí, tak dříve či později zatouží rovněž po fyzických dotecích. Pocítí potřebu manifestovat své propojení ve hmotném světě…

A tak, jak již zmíněno, do společného tance těch dvou se postupně vkrádaly doteky jakési plaché něhy či snad dokonce vášně. Izabela, kdykoliv se ocitla s Davidem při tanci tělo na tělo, tak se ho osmělovala pohladit po pažích, po zádech, po hrudi… Prostě tam, kde ji právě napadlo, tam, kde to ladně zapadalo do souboru improvizačních prvků tance. Zkrátka se dostala do centra svého vnímání druhého člověka, muže. Muže, který nebyl sice mužem pro ni v pravém slova smyslu, ale přesto ho měla ráda. Přesto v ní probouzel cit. Byl příjemnější a milejší nežli Beau Corpe, tedy si jeho prostřednictvím vlastně rovněž uspokojovala svou potřebu uzdravit se ze vztahu, v němž zažívala chlad a odmítání. Duše Davida byla bezpochyby balzámem pro pošramocenou duši její.

A tak čas v čajovně U svaté trojice plynul. Ráno se blížilo pozvolnými, leč neúprosnými kroky. Nakonec zde zůstali už jen Hynek, David a Izabela. Na tancování již nikdo z nich neměl chuť. Všichni jen seděli u stolu a David vyprávěl a vyprávěl.

Mezi Davidem a Izabelou sílilo duševní pouto navzdory tomu, že si v mnohém podobni nebyli. David viděl svět jinak nežli ona. Byl to sice milý a příjemný člověk, ale zároveň pragmatik. Naštěstí či možná právě proto mu nechyběl smysl pro humor. Vyprávěl o svých zážitcích a postřezích ze života a jeho vyprávění bylo prosyceno úsměvnými dovětky. Izabela ho poslouchala a poslouchala a připadalo jí, jako kdyby poslouchala nějaký uchvacující pořad v rádiu, od něhož se ne a ne odtrhnout.

Do oken se pomalu začalo vkrádat svítání a dva poslední hosté se zvedli k odchodu. Hynek byl rád, že se konečně rozhodli opustit čajovnu. Vlastně by je býval vyhodil již dávno, kdyby nebyl tak trochu zamilován do Izabely a nedoufal, že ona se nakonec rozhodne věnovat mu více své přízně. Toto ale ona v plánu neměla. A tak tedy odešla s Davidem.

Když pak spolu ty dvě noční sůvy zdolávaly společný kus cesty, pokračovaly v rozverném hovoru. Nabízeli jeden druhému poslední dary svých myšlenek, až nakonec došli do času a místa loučení. David Izabelu obejmul a dal jí políbení na obě tváře. Ta se k němu přitiskla a jen nerada své přitulení opouštěla. Nebylo to jako s Beau Corpem, necítila se jako zoufalé dítě, kterému někam odchází matka, přesto z tohoto obejmutí bylo možno předvídat ještě větší těšení se na další

setkání a bylo nasnadě, že v Izabelině případě se schylovalo k těšení většímu nežli v případě Davidově.

Vnímání duše

Jsem toho plná, leč trefná slova schází,
těžko lze popsat pocit z Tvých doteků,
jako bych v Tvých pažích celá se skryla,
vpluli jsme do sebe zvolna bez nesnází,
za sebou nechali úskalí nevděků
a já se ani trochu nermoutila.

Ty jsi mi dal, o čem jsem snila,
ne všechno, leč to, co nejvíc hladí,
dal jsi mi vnímání mojí duše,
s Tebou jsem do něhy dotančila,
tam, kde je nekonečné mládí,
tam, kde jsou krásy bez retuše.

Koblížky lahodné jsou Tvá slova,
balzámem hřejivým je Tvůj smích,
oázou reakcí je Tvé tělo.
Kdo Tebe potká, chce Tě znova,
nejeden dala bych Tobě vzdych,
k tomu to ale nedospělo.

Izabela

Když pak Izabela prožívala doma svou samotu (syn trávil víkend s kamarády), tak vnímala na dálku Davidovu duši. Duši, díky níž byl schopný dotýkat se tak, jak se dotýkal, když už se osmělil dotýkat. Jak již zmíněno, Izabela nepociťovala vůči Davidovi fyzickou touhu, přesto, za jiných okolností, kdyby on nebyl tak orientován, jak byl, by si s ním dokázala intimní blízkost představit a určitě by nakonec po ní zatoužila. Kdyby se tedy věci neměly, jak se měly, kdyby David existoval pro ni se vším všudy, pak by to nebyla pouhá touha těla, co by ji k němu přivádělo znovu a znovu… Nebyla by to ta stejná touha, jakou pociťovala vůči Beau Corpovi. Ne, v tomto případě nebyla Izabela vůbec otrokyní svého těla. Nebyla ale ani otrokyní své duše. Její náklonnost k Davidovi byla taková jakási jemná, příjemná. On zbavoval její nitro okovů a ona se cítila nespoutaně.

Ve své samotě Izabela, ať činila, co činila, vnímala Davidovu duši, vybavovala si energii, kterou on kolem sebe šířil, jeho gesta a jeho myšlenky, které přeměňoval do slov, snažila se, po jeho vzoru, dle toho, jak sám své zvyky popisoval, nenechávat ve dřezu houbičku, pořádněji mýt vanu... Jako kdyby byla Davidem prostoupena. V těchto chvílích doznívání společných tanečních a duševních doteků si v některých okamžicích zkrátka připadala jako on. Jako kdyby se vciťovala do jeho duše natolik, až se ta jeho duše rozhodla k ní přenést a po nějaký drahocenný čas splývat s tou její.